

Derefter afholdtes et Møde i Handelsministeriet den 17. December, i hvilket Indenrigsministeren ogsaa deltog, og paa hvilket Handelsministeren fremlagde et Forslag til Beskatning af Brutto-Fragt. Derefter hørte Rederne intet til Sagen før ved Fremsettelsen af Lovforslaget i Rigsdagen.

Det vil forhaabentlig heraf forstaaes, at dansk Skibsfart ikke har vist Uvillie under Forhandlingerne, men der blev uden Varsel kastet Problemer af stor Rækkevidde ud for os — Problemer, som vi skulde løse, uagtet vi fandt, at de var uløselige. Der blev taget fat med Alvor, og der blev udført et stort Arbejde for at medvirke til at bringe Klarhed i de Problemer, der var under Overvejelse. Af de Redegørelser, der er udarbejdede, og som jeg forstaaer er kommet Udvalget i Hænde, vil det forhaabentligt være forstaaet, at Rederne har gjort et bestemt Tilbud om at transportere Kul til Brug for ubemidlede, og jeg vil gerne herom tilføje, at vi under Diskussionen imellem os for at finde en retfærdig Maade, hvorpaa Byrderne ved en saadan Kultiltørsel kunde fordeles imellem de forskellige Rederier, kom til det Resultat, at der ikke var anden Udvej end at paaligne os selv Fragttabet i Forhold til vor Nettofortjeneste og saa at stille Beløbet til Disposition for Regeringen eller Prisregulerings-Kommissionen, som saa selv maatte sørge for, at det blev fordelt paa rette Maade. Altsaa ikke en Gang paa dette forholdsvis lille Felt saa vi anden Udvej end en ligefrem direkte Skat paa vor Fortjeneste.

I det hele maa jeg udtale, at der mellem Rederne har hersket den Opfattelse, at vi vel paa Grund af de særlige Omstændigheder kunde gaa med til frivillige Ydelser indenfor en vis Begrænsning, men det er dog vel sikkert ganske uden Præcedens baade i dette og andre Landes økonomiske Udvikling, at saa uhyre Summer som en Skat som den foreliggende tænkes at indbringe, skulde komme ad Frivillighedens Vej; og det, der har pint os og maaske, det gør mig ondt at maatte sige det, hos enkelte har vakt et lidet Spor af Trods, er de ret uforbeholdne Trusler om, at vi, hvis vi ikke ad Frivillighedens Vej bragte store Ofre, vilde blive ramt endnu haardere ved en Lovgivning. Under dette Tryk har vi ment det bedre at lade Sagen gaa sin Gang til den danske Rigsdag, idet vi dog følte os overbeviste om, at vi til Trods for manglende Repræsentation vilde finde mere Forstaaelse hos Rigsdagen, og at den i hvert Fald ikke vilde paalægge os en Straf, men søge at behandle os retfærdigt.

Skibsfarten har aabent Øje for, at de høje Fragter, der betales til Verdensskibsfarten i Øjeblikket, er en meget virksom Faktor i den Prisfordyrelse, der hersker overalt i dette og andre Lande. Skibsfartens Mænd har derfor aldrig knyet, da den første Beskatning faldt paa dem, men den danske Skibsfart træder nu kun op, fordi der er Tale om en Sær-Beskatning. Vi mangler i Skibsfartens Kredse Følelsen af, at der kan være nogen Retfærdighed i, at vi skal trækkes frem for andre Erhverv, der ogsaa har store Indtægter, og at Pengene skal tages fra os for ved særlige Foranstaltninger at fordeles mellem andre. Vi forstaaer godt, at naar Landet skal bruge flere Penge, saa maa Borgerne yde, og vi er fuldt villige, naar vi i øvrigt ligestilles med andre Erhverv her i Landet, til at yde vort store Bidrag til at bære den tunge Byrde.

Nu er det saadan, at det foreliggende Lovforslag først har pillet Skibsfarten som Erhverv ud til Beskatning, og dernæst har man med nogen Retfærdighedsfølelse søgt at skelne mellem forskellige Slags Skibsfart, idet den største Byrde skulde lægges paa de Skibe, der beskæftiges mellem Udland og Udland. Maa jeg nu bede Udvalget en Gang at se Sagen fra et rent Skibsfarts-Standpunkt. Af de Grunde, som jeg nævnede før, er den danske Skibsfart — udenfor Rutefarten — ikke knyttet direkte til danske Erhverv. Mange Skibsredere har bygget Skibe til Overtagelse af Farter ude omkring i Verden, som slet ikke havde noget med Danmark at gøre. De har bygget Skibe dertil paa danske Værfter, de har anvendt danske Mænd i deres Tjeneste, de har skattet til den danske Stat og de danske Kommuner, og de har troet, og jeg synes med Rette, at de ved at tjene disse Penge ind til sig selv og Landet langt ude i Verden udførte en fortjenstfuld Handling. Der er altid lidt af en Følelsessag i den Slags Ting. Jeg husker for at nævne et lille Eksempel, at da jeg som ungt Menneske for c. 30 Aar siden kom til Østen og saa nogle smaa danske Skibe ligge og løbe Rutefart mellem Hainan og Honkong, saa syntes jeg, at det var stolt at se det danske Flag derude, og jeg havde en Følelse af, at den Randers Mand, der havde sat det i Scene, virkelig fortjente Tak af sit Land, fordi han erhvervede ude fra og samtidig bidrog til, at Danmark blev kendt ude omkring i Verden. Det er kun et lille Eksempel, men i de forløbne 30 Aar er der vokset meget frem af den Slags, og kan man nu ikke finde, at den Skibsreder, der har anlagt sin Fart paa denne eller lignende Maade, synes, det er ganske urimeligt, ikke at han skal skatte i Almindelighed,